

тѹк-от-там го сѣвестѹли. Нѣэна-та Бо-
 эанка, като вѹдела, чи Цветанче-то се
 сѣвестѹло, отворило очѹ, погледало и
 сашавало; като бесѹмна, грабнала го
 и го отнесла в своѹ-та си спалня.
 Там го цалувала пригрѣщала и на
 грѣди го сѣгривала. Последниѹ-та рѣ-
 дость, като оживяло Цветанче-то, саглу-
 шѹла в любящѹ-та мѹйкѹ понарѣшниѹ-
 та скѣрбь, и Боэанка нетѹкмо не се
 карала на Цветанче-то но дѣже не касала
 товѹ ня нящо бащѹ му, сада му се
 не керѹ и тѹй, и да го непечѹли. По-
 мянѹло товѹ нящо, като и га небѹ-
 вало. Цветан сел по свѹсѹму па да
 бесняе и пѹвече от нарѣш да се у-
 пѹра и непокарѹва нѹкому. Друг пѣт
 в прѹлятно врѣмя, кога се топѹ лед-
 ат Цветан, дѣто да отѹде в учѹлище-
 то, трѣргнал кѣде ряка-та, по обѹчаю